

indenfor Kommuneadministrationen. Jeg har den Ære at aflevere ham til det ærede Medlem Hr. Pürschel og til den højtærede Minister; de kan dele ham, som de er Venner til, Socialdemokraterne har ingen Part i ham.

Da vi taler om denne Sag, vil det neppe være upaakrævet at nævne en Omstændighed vedrørende dette Bedrageri. Nakskov Handels- og Landbrugsbank, hvis Formand er Venstremanden Godsejer Rasmussen, der tillige er i Bestyrelsen for „Nakskov Tidende“, staar i et lidt ejendommeligt Forhold til denne Affære. Kæmneren spekulerede bl. a. i denne Bank. Han var en ganske ubemidlet Mand, hvilket Banken maatte vide af de Afskrifter, Banken tager af Skattelisterne. Han havde en meget beskeden Gage. Alligevel reagerede Banken ikke overfor at give ham en udstrakt Kredit i Spekulationsøjemed. Han stjal Pengene i Kæmnerkassen og bar dem troligt til Bankens Kasse. Det er det Forhold, hvori Banken staar til denne Begivenhed. Det skulde den højtærede Indenrigsminister have sagt noget om; vidste han det ikke, skulde han have undersøgt det, det er dog ikke uvigtigt at faa at vide, hvor de stjaalne Penge er blevet af.

Den højtærede Indenrigsminister omtalte et Bladreferat af nogle Udtalelser, jeg har brugt i Nakskov Byraad. Et saadant Referat, maa jeg sige, kan selvfølgelig ikke være udtømmende; og naar der foreligger et Referat paa 20 Linier af et Foredrag, som er blevet holdt, og som vilde optage 2 à 3 Spalter, hvis det skulde gengives helt, og man saa herinde søger at forvanske det Referat igen, kan der selvfølgelig blive noget at rumle om i Venstres Presse. Den højtærede Minister siger, at jeg har rettet en Sigtelse mod Landboerne i Almindelighed i disse Egne. Det er en fuldkommen Opdigtelse; det staar ikke i Referatet, som ærede Medlemmer vil kunne læse efter i Rigsdagstidende Sp. 3638; der staar end ikke nævnt Ordet Landboer. Jeg har ganske vist nævnt det, men det staar ikke i det af Ministeren fremlagte Referat. Jeg har nævnt det i den Forbindelse, at jeg har sagt, at hvis der er en Mand, der stjæler Affald fra Sukkerfabrikkerne og leverer det til Forbrugeren, saa maa der være baade Hæler og Stjæler, og lad os saa faa at vide, hvem der er Hæleren; og derved kan man sige, at jeg har sigtet til en Landbruger, men min Sandten ikke til alle Landboere i disse Egne; det er fuldkommen Opdigt.

Den højtærede Minister fremhævede

nogle Udtalelser, jeg havde brugt i Nakskov Byraad om Sukkerfordelingen og bl. a. det, som interesserede ham, synes jeg, især lig Grad, nemlig Spørgsmaalet om Toldembedsmændene. Ogsaa denne Udtalelse har den højtærede Minister faaet forkert i Halsen; men det kan ligge i, at Referatet er knapt og ikke udtømmende, saa kan man naturligvis baade misforstaa det og gengive det galt. Men som det fremgaar af det Referat, der af den højtærede Minister er forelagt, har jeg ganske rigtigt udtalt, at Sukkerfabrikkernes Bestyrelse hvert Aar foretager en Uddeling af Sukker til Toldbetjente og lignende Embedsmænd; men derved har jeg hverken sagt, end sige ment, at disse Embedsmænd lod sig bestikke med Poser paa 50 eller 100 Pund Sukker; saa naiv er jeg ikke.

Af mine Udtalelser fremgaar det, at jeg aldeles ikke har angrebet Embedsmændene, men Bestyrelsen paa Sukkerfabrikkerne. Herom hedder det fremdeles i det korte Referat: „Jeg ved vel, at det er Hovedbestyrelsen for De danske Sukkerfabrikker, der maa have taget Bestemmelse om disse Gaver og altsaa bærer Ansvaret for dette mærkelige Forhold, men Sukkeret er ifølge Overenskomsten med Sukkerroedyrkerne ikke Sukkerfabrikkernes, men Roedyrkerne. Det er derfor et Spørgsmaal, om denne Fordeling er fuldt lovlige. I hvert Fald drejer det sig om langt større Beløb end det Sukkerroeffald, der er Tale om, at Oluf Olsen har foræret bort. Jeg tror, at det her fremdragne Forhold i nogen Grad kan være Aarsag til, at Moralen er slap paa Fabrikken“. Det er ganske givet, at dette falder paa Sukkerfabrikkernes Bestyrelse, og kun den har Grund til at blive fornærmet. Men jeg har ikke bemærket, at den har ladet høre fra sig; den har ikke benægtet min Oplysning, og den vogter sig sandelig nok for at gøre det, fordi den holder ikke af blive grebet i noget, der ikke er rigtigt; den er i den Retning mere ømskindet end den højtærede Indenrigsminister.

Sandheden er, at Sukkerfabrikkerne hvert eneste Aar uddeler Sukker fra alle sine Fabrikker ikke alene som Drikkepenge til Postbude og Portører, men ogsaa til de højeste kommunale og Statsembedsmænd; som sagt, tror jeg ikke, at nogen, som modtager Sukker af Fabrikkerne, lader sin Optræden paavirke af den Grund; men jeg skal nævne et bestemt Eksempel paa, at en saadan Mistanke kan foreligge, og det er det Eksempel, at vor Havnefoged,